

25

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 października 1954 r.

w sprawie utworzenia Babiogórskiego Parku Narodowego.

Na podstawie art. 14 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tworzy się Babiogórski Park Narodowy, zwany dalej Parkiem, położony w powiecie wadowickim i nowotarskim w województwie krakowskim.

§ 2. 1. W skład Parku wchodzi obszar o powierzchni około 1.637 ha, którego granica obejmująca te-

reny stanowiące własność Państwa i tereny stanowiące własność niepaństwową ma przebieg następujący: od punktu wysokościowego 1017 (przełęcz Jałowiecka) leżącego na linii granicy państwowej granica Parku biegnie w kierunku północno-wschodnim i wschodnim wzdłuż linii oddziałowych 56/179 i 58/178 lasów nadleśnictwa Zawoja do punktu zetknięcia się z potokiem Jałowieckim, następnie w kierunku południowym wzdłuż tego potoku do punktu zetknięcia się z linią dolnego pąju, dalej linią

dolnego płaju w kierunku wschodnim i północno-wschodnim przez oddziały 175, 174, 177, 176 i 172 do punktu zetknięcia się z potokiem Fickówka i dalej środkiem koryta potoku Fickówka w kierunku północnym i północno-wschodnim do punktu zetknięcia się z linią oddziałową 168/169; następnie w kierunku południowo-wschodnim wzdłuż linii oddziałowej 168/169 i dalej w kierunku południowo-zachodnim linią oddziałową 166/169 do punktu zetknięcia się z linią dolnego płaju, następnie linią dolnego płaju przez oddziały 166, 163, 161, 159, 157, 156 i 153 i dalej liniami oddziałowymi 144/145 (potokiem Stąnow), 134/135, 128/134, 127/133, 126/132, 124/125 do punktu zetknięcia się z linią dolnego płaju. Od tego punktu granica biegnie w kierunku wschodnim wzdłuż linii dolnego płaju przez oddziały 113, 115, 114 i 108 do punktu zetknięcia się z drogą prowadzącą z Policznego na Krowiarki, następnie drogą tą w kierunku południowo-wschodnim i południowym do punktu zetknięcia się z linią oddziałową 104/110, dalej linią tą w kierunku północno-wschodnim do punktu zetknięcia się z linią oddziałową 103/104 i dalej tą linią w kierunku południowo-wschodnim do punktu zetknięcia się z linią odgraniczającą w oddziale 103 od północy pododdział f i dalej linią tą do punktu zetknięcia się z linią odgraniczającą od południowego wschodu oddział 103 i następnie w kierunku południowo-zachodnim, zachodnim i południowo-zachodnim wzdłuż linii grzbietowej odgraniczającej oddział 104 do przełęczy Krowiarki (1064). Od tego punktu (1064) granica biegnie wzdłuż tej linii grzbietowej granicą lasów państwowych w kierunku Sokolicy do punktu zetknięcia się z linią oddziałową 13/28 lasów nadleśnictwa Orawa, następnie w kierunku południowym tą linią i dalej wzdłuż linii oddziałowych: 20/55, 23/55, 24/55, 30/55, 32/56, 33/56, 34/56, 35/56, 37/57, 38/57, 43/57, 46/57 do punktu zetknięcia się z granicą państwową. Od tego punktu granica biegnie w kierunku północnym do szczytu Diabłak i dalej wzdłuż granicy państwowej do punktu wysokościowego 1017 (przełęcz Jałowiecka).

2. Oprócz obszaru określonego w ust. 1 włącza się także do Parku dla celów administracyjnych z obecnego nadleśnictwa Zawoja obszar gruntów będących własnością Państwa, położonych na terenie gromady Zawoja, o powierzchni 5,18 ha.

§ 3. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 działalność człowieka oraz wszelkie czynności gospodarcze, ich charakter, zakres i sposób przeprowadzenia muszą być ściśle dostosowane do potrzeb ochrony przyrody i być zgodne z jej celami.

2. Ograniczenia wymienione w ust. 1 w stosunku do terenów zabudowanych i pozostających pod uprawą rolną, łąkową lub pastwiskową nie dotyczą czynności gospodarczych, których wykonywanie konieczne jest ze względu na charakter racjonalnego użytkowania tych terenów. Od decyzji dyrektora Parku w sprawach uznania czynności za konieczne ze względu na charakter użytkowania terenu służy odwołanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 4. 1. Stosownie do celu ochrony poszczególne części obszaru Parku podlegają:

- 1) ochronie ścisłej (rezerwaty ścisłe),
- 2) ochronie częściowej (rezerwaty częściowe).

W skład rezerwatów nie wchodzi teren zabudowany lub pozostający pod uprawą rolną.

2. Ochrona ścisła zmierza do zachowania w stanie nienaruszonym całości przyrody, w szczególności utrzymania naturalnego składu lasu, jego podszycia i runa oraz wszystkich elementów przyrody żywej należących do świata roślinnego i zwierzęcego oraz elementów przyrody nieożywionej.

3. Ochrona częściowa zmierza do przywrócenia przyrodzie stanu naturalnego przez stosowanie odpowiednich zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych i ochronnych oraz przez usuwanie elementów obcych pierwotnemu składowi zespołów roślinnych i siedlisku bądź też do zachowania w określonym stanie niektórych elementów przyrody.

§ 5. 1. W lasach państwowych wchodzących w skład Parku powinno być prowadzone gospodarstwo rezerwatowe. W zależności od stanu lasów poszczególne ich partie podlegają ochronie ścisłej bądź ochronie częściowej.

2. Zasady gospodarstwa rezerwatowego obowiązują również przy wykonywaniu nadzoru nad zagospodarowaniem lasów nie stanowiących własności Państwa z zachowaniem przepisów dekretu z dnia 26 kwietnia 1948 r. o ochronie lasów nie stanowiących własności Państwa (Dz. U. Nr 24, poz. 165).

3. Minister Leśnictwa określi zasady sporządzania i tryb zatwierdzania planów gospodarstwa rezerwatowego dla lasów wchodzących w skład Parku.

§ 6. Zagospodarowanie obszarów łąkowych powinno być oparte na zasadach, zapewniających ochronę występujących tam naturalnych zespołów roślinnych bądź poszczególnych elementów przyrody żywej. Obszary takie, stanowiące własność Państwa, mogą być w poszczególnych przypadkach uznane przez Ministra Leśnictwa na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody, uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, za podlegające ochronie ścisłej.

§ 7. 1. Ochronie ścisłej podlegają następujące obszary wchodzące w skład dotychczasowego nadleśnictwa Zawoja:

- 1) oddziały 178, 179 oraz cały obszar położony powyżej linii górnego płaju (oddział 180), a także następujące obszary położone poniżej linii górnego płaju: oddziały 165, 162 c, d, 146 c, 137 h, 136 c, 126, 125, część oddziału 113 b, oddział 111 a, część oddziału 111 b, oddziały 104 i 103 f,
- 2) oddział 181 a, b,
- 3) tereny położone na południowym stoku, wchodzące w skład dotychczasowego nadleśnictwa Orawa, ograniczone od północy linią grzbietową, z pozostałych stron ograniczone granicą Parku.

2. Pozostałe obszary, wymienione w § 2 ust. 1, z wyjątkiem terenów zabudowanych lub pozostających pod uprawą rolną, podlegają ochronie częściowej.

3. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej oznaczy bliżej w terenie granice obszarów poddanych ochronie ścisłej.

§ 8. W miarę postępowania procesu unaturalnienia lasów wchodzących w skład rezerwatów częściowych oraz stosownie do innych potrzeb ochrony przyrody, mogą być z nich na obszarach stanowiących własność Państwa

stwa tworzone przez Ministra Leśnictwa na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej dalsze rezerwaty ściśle.

§ 9. 1. W przypadku naruszenia stanu lasu przez poważną klęskę elementarną lub w przypadku niebezpieczeństwa pojawienia się szkodnika zagrażającego istnieniu lasu mogą być na terenach poddanych ochronie ścisłej zastosowane zabiegi uznane za niezbędne przez Ministra Leśnictwa na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

2. Na obszarach poddanych ochronie ścisłej mogą być również wykonywane czynności uznane przez Ministra Leśnictwa na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody za niezbędne w związku z udostępnieniem dla zwiedzania niektórych części tych obszarów.

§ 10. 1. Na obszarach poddanych ochronie częściowej stanowiących własność Państwa nie mogą być wykonywane następujące czynności:

- 1) usuwanie drzew poza przypadkami, kiedy podyktowane to jest potrzebami gospodarstwa rezerwatowego,
- 2) zbiór owoców roślin runa, poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku po zasięgnięciu opinii Rady Parku i za zgodą prezydium powiatowej rady narodowej,
- 3) zbiór owoców i nasion drzew i krzewów poza przypadkami, kiedy potrzebne to jest dla celów gospodarstwa rezerwatowego,
- 4) zbiór roślin oraz ziół leczniczych,
- 5) zbiór ściółki leśnej oraz zbieranie mchu,
- 6) pozyskiwanie żywic.

2. Przepis § 3 ust. 2 w odniesieniu do terenów pozostających pod uprawą łąkową stosuje się do ograniczeń wymienionych w ust. 1 pkt 4.

3. W przypadkach uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami dyrektor Parku może na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej zezwolić na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 pkt 4, 5 i 6.

§ 11. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 zakazane jest:

- 1) zanieczyszczanie terenu,
- 2) polowanie, chwywanie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- 3) niszczenie i uszkodzanie drzew oraz niszczenie innych roślin,
- 4) zanieczyszczanie wody i dokonywanie zmiany jej biegu,
- 5) niszczenie gleby, uszkodzanie i wydobywanie skał i minerałów,
- 6) wzniesienie ognia i zakłócanie ciszy,
- 7) pasanie zwierząt gospodarskich na terenach stanowiących własność Państwa,
- 8) wznoszenie bez uzgodnienia z Radą Parku wszelkich budowli, wchodzących zarówno w zakres budownictwa indywidualnego, jak i budownictwa dla celów

społecznych; w razie niezgodności w tych sprawach stanowisk Rady Parku i organów planowania rozstrzyga Minister Leśnictwa w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego,

- 9) budowa nowych urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych, których istnienie mogłoby być sprzeczne z celami Parku,
- 10) wznoszenie i prowadzenie zakładów przemysłowych,
- 11) obozowanie poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku,
- 12) prowadzenie bez zgody dyrektora Parku zakładów handlowych, jak również handlu okrężnego,
- 13) używanie pojazdów mechanicznych poza drogami wyznaczonymi przez dyrektora Parku za zgodą prezydium powiatowej rady narodowej,
- 14) umieszczanie bez zezwolenia dyrektora Parku tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków,
- 15) wszelkie działania mogące zniszczyć lub zmienić w istotny sposób naturalny krajobraz lub poszczególne jego elementy, jako to: potoki, źródła, wywierzyska, formy skalne itp.

2. Przepis § 3 ust. 2 stosuje się do ograniczeń wymienionych w ust. 1 pkt 1, 3, 6 i 7.

3. Przepis ust. 1 pkt 8 nie zwalnia od obowiązku uzyskania decyzji organów planowania zabudowy w sprawie lokalizacji budowli.

4. Decyzję, o których mowa w ust. 1 pkt 11, 12 i 13, dyrektor Parku wydaje po zasięgnięciu opinii Rady Parku.

§ 12. Plany zagospodarowania przestrzennego bądź założenia zagospodarowania przestrzennego terenów wchodzących w skład Parku powinny być uzgodnione z Radą Parku.

§ 13. 1. Dyrektor Parku może udzielać zezwoleń na dokonywanie na obszarze Parku:

- 1) drobnego zbioru i wnoszenia z terenu Parku owoców i nasion drzew i krzewów, zbioru roślin, ziół leczniczych i innych okazów przyrodniczych — dla celów naukowych i doświadczalnych,
- 2) łowienia i zabijania pojedynczych okazów zwierząt i wnoszenia takich okazów z terenu Parku — dla celów naukowych bądź w przypadkach, gdy zmniejszenie stanu ilościowego określonego gatunku zwierząt jest konieczne ze względu na realizację innych celów ochrony przyrody,
- 3) badań geologicznych, wydobywania drobnych skał i minerałów, przenoszenia lub wnoszenia szczątków zwierzęcych znajdujących się w jaskiniach i dokonywania innych czynności niezbędnych w związku z prowadzeniem prac naukowo-badawczych.

2. Udzielanie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, dotyczących badań naukowych nie powinno być sprzeczne z planem badań naukowych ustalonym przez Polską Akademię Nauk, a ponadto w odniesieniu do badań geologicznych powinno być również zgodne z planem ustalonym przez Centralny Urząd Geologii. Do czasu ustalenia tych planów zezwolenia te mogą być udzielane na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

3. Udzielanie zezwoleń na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 dla celów doświadczalnych i ochrony przyrody może odbywać się tylko na podstawie opinii Rady Parku.

4. W przypadkach konieczności pozyskania większej ilości okazów lub materiałów dla celów, o których mowa w ust. 1, zezwolenia wydaje Minister Leśnictwa.

§ 14. 1. Ruch turystyczny na obszarze Parku może odbywać się tylko na drogach i ścieżkach dopuszczonych do tego ruchu i według zasad ustalonych przez dyrektora Parku po rozpatrzeniu wniosków organizacji turystycznych na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Minister Leśnictwa może w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu dla Spraw Turystyki na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody, uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyłączyć całkowicie niektóre obszary Parku z wykorzystania dla celów turystyki ze względu na ochronę fauny.

3. Wszelkie czynności związane z obsługą ruchu turystycznego mogą wykonywać na obszarze Parku tylko osoby upoważnione do tego przez dyrektora Parku lub stowarzyszenia, które działalność swoją w zakresie turystyki na tym obszarze uzgodniły z dyrektorem Parku.

4. Dyrektor Parku za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej określi na podstawie opinii Rady Parku szczegółowe przepisy dla zwiedzających.

5. Przepisy, o których mowa w ust. 4, dotyczące przebywania osób zwiedzających na obszarze Parku położonym w strefie nadgranicznej powinny być uprzednio uzgodnione z organami ochrony granic. W razie braku uzgodnienia dyrektor Parku przedkłada sprawę Ministrowi Leśnictwa, który rozstrzyga w porozumieniu z właściwym ministrem.

§ 15. 1. Zarząd Parku sprawuje dyrektor Babogórskiego Parku Narodowego mianowany przez Ministra Leśnictwa.

2. Do zakresu działania dyrektora Parku należy w szczególności:

- 1) kierowanie całokształtem działalności Parku,
- 2) zarządzanie majątkiem państwowym, wchodzącym w skład Parku,
- 3) zestawianie planów pracy i projektów preliminarzy budżetowych,
- 4) przedstawianie władzy przełożonej sprawozdań z działalności Parku.

3. Dyrektor Parku ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności administracji Parku oraz za majątek państwowy wchodzący w skład Parku.

4. Dyrektor Parku obowiązany jest rozwijać społeczną akcję ochrony przyrody Parku przez młodzież, turystów itp.

§ 16. 1. Organem doradczym dyrektora Parku w zakresie zarządzania Parkiem jest Rada Babogórskiego Parku Narodowego, powołana przez Ministra Leśnictwa, w której skład wchodzi przedstawiciele nauki, przedstawiciele zainteresowanych instytucji i przedstawiciele terenowych organów władzy państwowej.

2. Minister Leśnictwa określi zakres działania, skład i organizację Rady Parku.

§ 17. Dyrektor Parku upoważniony jest do wydawania na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej zarządzeń porządkowych, mających na celu bliższe oznaczenie i przeprowadzenie ochrony ustanowionej rozporządzeniem.

§ 18. Upoważniony personel ma prawo do nakładania i ściągania grzywien w drodze mandatów karnych na zasadach przewidzianych w ustawie z dnia 15 grudnia 1951 r. o orzecznictwie karno-administracyjnym (Dz. U. Nr 66, poz. 454).

§ 19. Organizację wewnętrzną administracji Parku określi regulamin wydany przez Ministra Leśnictwa w porozumieniu z Prezesem Państwowej Komisji Etatów.

§ 20. 1. Wydatki związane z działalnością Parku pokrywane są z budżetu centralnego.

2. Ministerstwo Leśnictwa może w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wprowadzić opłaty za wstęp do Parku i za korzystanie z jego urządzeń.

§ 21. Przepisy rozporządzenia nie naruszają przepisów o granicach Państwa.

§ 22. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Leśnictwa.

§ 23. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1955 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz